

Životopis paní Stanislavy Zenkové

Paní Stanislava Zenková, rozená Zimová, se narodila v roce 1935 v domě svých rodičů v Mnichovicích. Tam také se svou rodinou prožila i celé dětství.

Válku tehdy pozorovala očima malého dítěte. Vzpomíná, jak doma zatemňovali okna kvůli spojeneckému bombardování a se strachem čekali na tatínka, který se vracel z práce pozdě večer. Rodiče také za války poslouchali zahraniční rozhlas a ona musela venku dávat pozor, jestli to není na ulici slyšet.

Když spojenci létali přes naše území na Prahu či na Drážďany, pouštěli z letadel alobalové pásky, aby klamali pozemní stanice, děti je chytaly, dívky si je dávaly do vlasů a hrály si na princezny. Když v květnu 1945 místní očekávali, že se přes Mnichovice bude do Prahy přesouvat německá posádka z Benešova, chodili Mnichovičtí přespávat do lesa, což děti považovaly za velké dobrodružství.

Na konci války pak Mnichovice vítaly osvoboditele. Setkání s nimi však bylo pro malou dívku zklamáním. Místo rytířů na tancích přijeli špinaví, unavení a nevrlí vojáci. Ti pak hledali, kde by se usadili, a našli zahradu místní školy. Děti se tam s panem učitelem učily roubovat ovocné stromy, česat a uskladňovat ovoce. Sovětští vojáci všechny stromy pořezali, rozdělali oheň a sušili si tam vyprané prádlo.

Paní Zenková se dobře učila, proto šla po páté třídě na klasické piaristické gymnázium do Benešova, po roce se však musela vrátit na měšťanku do Mnichovic, protože komunisté víceletá gymnázia zrušili. Na gymnázium paní Zenková nakonec nastoupila až po dokončení základní školy, ne však zpět do Benešova, ale na nové gymnázium v Říčanech. Po maturitě vystudovala v Praze vysokou školu, a splnila si tak svůj dětský sen stát se učitelkou.

Nejprve nastoupila na umístěnku do pohraničí, do Ústí, poté 40 let učila na Základní škole v Mnichovicích a svá poslední učitelská léta – již v důchodu – strávila na Základní škole ve Strančicích. Milované profesi se věnovala do 76 let.

Podle vlastních slov nejraději učila dějepis, kde mohla zúročit svůj vypravěčský talent a znalosti historie, které čerpala více ze své oblíbené historické četby než z toho, co je za komunismu naučili na fakultě. Vzpomíná, jak některé kapitoly českých dějin byly z učebnic za komunismu vymazány. Přesto si vždy našla cestu, jak dětem říct, co v učebnicích chybělo. Učila i tělesnou výchovu, sportu se sama aktivně věnovala – lyžovala, hrála basketbal a volejbal, ráda plavala.

Když v srpnu roku 1968 vtrhla do Československa vojska Varšavské smlouvy, pobývala zrovna s manželem u příbuzných ve Vídni. Nabízela se možnost ve Vídni zůstat a odcestovat dále na západ, ale manželé Zenklovi se vrátili, protože jejich malý syn zůstal v Čechách.

Pro paní Zenkovou a její rodinu pak nastaly těžké časy, manžel přišel o práci a sehnat nové místo pro něj bylo z politických důvodů složité. Jeho strýc Petr Zenkl, bývalý pražský primátor, který za války prošel koncentračním táborem a který se po válce aktivně účastnil politického dění jako předseda Československé strany národně socialistické, v roce 1948 emigroval. I z tohoto důvodu znamenala normalizace pro rodinu paní Zenkové období stálé nejistoty. Nesměli ani vycestovat do zahraničí. Proto uvítali rok 1989, kdy se účastnili i masových manifestací v Praze na Letné.

Paní Zenková žije dodnes v Mnichovicích a je plná životní energie, stále cestuje, ráda lyžuje a jezdí na koloběžce.